

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, så jeg siger tak til hr. Morten Østergaard. Den næste ordfører er hr. Helge Adam Møller. Derefter er det hr. Frank Aaen.

Kl. 16:10

(Ordfører)

Helge Adam Møller (KF):

Der er måske nogle, i hvert fald af folketingsmedlemmerne, der kan undre sig over, hvorfor det er den konservative gruppeformand, der går på talerstolen. Men det hænger sammen med, at vi i gruppen er så uheldige, at vi i øjeblikket faktisk ikke har nogen blandt gruppens medlemmer, som er medlem af den parlamentariske forsamling. Derfor har det været en fornøjelse for mig i formandsstolen indtil for 10 minutter siden at høre, at stort set alle, der har talt om Europarådet fra talerstolen i dag, på den ene eller den anden måde har en personlig erfaring, og at mange har været medlem af den parlamentariske forsamling i Strasbourg i mange år. Men det har vi altså ikke, og så var der en, der skulle påtage sig opgaven. Den er jeg glad for, for når man kaster sig over noget nyt, lærer man jo altid noget, og det har jeg også gjort ved at læse udenrigsministerens redegørelse.

Nu kunne det selvfølgelig aldrig falde mig ind, i hvert fald ikke her fra talerstolen, at rose min egen udenrigsminister; det synes jeg ikke om. Så jeg kan bare tilslutte mig alle de gode bemærkninger, der er kommet fra de andre ordførere vedrørende selve redegørelsen, om omfanget, og at den er god og grundig. Det er jeg enig i.

Lad mig så bare knytte et par kommentarer til nogle af de vigtigste ting. Først en lille bitte smule om historien.

Da jeg begyndte at tale med en del både inden for og uden for Folketinget, var der faktisk nogle, der, når man sagde Europarådet, svarede, at det er noget med EU. Og det er det jo altså ikke, som det også er fremgået tydeligt af debatten. Jeg kan i hvert fald godt forstå forvekslingen, for vi har noget, der hedder Det Europæiske Råd, hvor alle statsministre sidder og træffer gode, dygtige og vigtige beslutninger. Og vi har Ministerrådet, hvor udenrigsministrene eller fiskeriministrene eller forsvarsministrene – eller hvem alle de 27 nu er – sidder.

Men Europarådet er altså noget helt andet, som det også er fremgået af en del af talerne. Det er en organisation, der har 60-års fødselsdag næ-

ste år. Oprindeligt startede den med bare 10 lande, og Danmark var et af de lande, der var med fra starten ligesom vores broderlande Sverige og Norge. Og så var der England, Frankrig, Italien og Benelux-landene, og så har vi vel stort set de 10 lande. Men i dag er vi altså oppe på 47 lande, hvor det seneste land, der kom til for mindre end et halvt års tid siden, er Montenegro. Så det er stort set det, man kan kalde for det gamle Europa og det nye Europa. Der mangler et par stykker, men det er alle dem, der går ind for, at Europa skal være et samarbejde mellem demokratiske lande.

Europarådet beskæftiger sig med mange ting: Man beskæftiger sig med minoriteter, med kultur, med uddannelse, med sundhed og med miljø. Men det er ikke kerneopgaverne. Kerneopgaverne er demokrati, menneskerettigheder og at udvikle de 47 lande til retssamfund.

Lad mig som konservativ ordfører komme med bare tre ting, som jeg godt vil knytte et par kommentarer til.

Den ene er selvfølgelig, som næsten alle andre har været inde på, Menneskerettighedsdomstolen. Det er jo et voldsomt problem, at man – så vidt jeg kan se – i øjeblikket har ca. 103.000 klager liggende. 103.000 klager! Det er mange, og det skal selvfølgelig sammenholdes med, at de 47 lande tilsammen udgør 800 millioner mennesker, så det er altså én klage for hver 8.000 – der er noget at komme igennem. Og derfor er det jo selvfølgelig sørgeligt, uacceptabelt, og hvad man ellers kan bruge af udtryk, at vi ikke kan få alle 47 lande med til at vedtage den reform, som man har snakket om i de sidste 4 år – det er den, der også hedder protokol 14 – men som et enkelt land modsætter sig og ikke vil ratificere; det er Rusland.

Derfor beder jeg alle gode kræfter, uanset om man er til højre eller til venstre for midten, minister eller ikke minister, om, at vi i de forsamlinger, hvor vi møder russere, specielt parlamentarikere, hver især prøver at sige, om de nu ikke kan ændre det. Om ikke før, så efter det kommende valg. For det vil jo betyde, at den sagsmængde, som er uacceptabelt stor, begynder at gå den rigtige vej, nemlig nedad, dels ved at der tilføres flere ressourcer – og det er Det Konservative Folkeparti selvfølgelig med på – dels ved at lave nogle af de forenklinger, som der er lagt op til.

En af de ting, som jeg har bidt mærke i, og som vi konservative også synes er rigtig, er, at man indfører en bestemmelse, hvor der står, at en klage ikke kan indgives, hvis klageren ikke